

Arrest

nr. 199 533 van 12 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De echtgenote van de verzoekende partij, die van Spaanse nationaliteit is, dient namens haarzelf en haar kinderen op 22 april 2013 een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige. Op 9 oktober 2013 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Verzoeker vervoegde diens echtgenote en diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 26 september 2013. Blijkens de bestreden beslissing (zie *infra*) werd hij op een voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ongekende datum verblijfsgerechtigd.

Op 4 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens de echtgenote van verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De Raad vernietigt deze beslissing bij arrest met nummer 199 532 van 12 februari 2018.

Diezelfde dag, met kennisgeving op 17 augustus 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens verzoeker de volgende beslissingen, die de bestreden beslissingen vormen:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: D. D., M., Nationaliteit: Marokko, Geboortedatum: 01-10-1982, Geboorteplaats: Tanger, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie “P. S. A. – (...)” waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42quater § 1, 1° van de wet van 15-12-1980.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als gezinshereniger gekomen op 22-04-2014 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22-05-2017 waarbij werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater § 1, 3de lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Betrokkene is bovendien familielid van een burger van de Unie. In die hoedanigheid dient betrokkene zich in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, e.d.m., toch voor zover de echtgenote in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht en zijn gezin vervoegen.

Betrokkene blijkt zelf wel tewerkgesteld te zijn maar om als niet-EU-onderdaan het verblijfsrecht te bekomen op basis van de tewerkstelling, dient er echter een andere procedure gevolgd te worden (nl. aanvraag van machtiging tot verblijf) en moet er ook worden voldaan aan bepaalde voorwaarden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“1e Ernstig Middel: Schending van artikel 7 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 en de artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat vertoger op datum van 22 april 2014 een machtiging verkreeg tot verblijf van meer dan drie maanden als gezinsshereniger in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en dat hem op die datum van 22 april 2014 een bijlage 19 werd ter hand gesteld;

Dat vertoger een F-kaart bekam op latere datum;

Dat om redenen die worden betwist de verwerende partij een einde stelde aan het recht op verblijf van de echtgenote van vertoger mevrouw P. S. A., een Europese onderdaan met wie hij gehuwd is;

Dat tegen deze beëindiging van het verblijfsrecht beroep werd aangetekend voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat vertoger naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van de dienst vreemdelingenzaken van 22 mei 2017 een hele reeks stukken heeft overgelegd waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van het dossier;

Dat het al te lapidair is voor de verwerende partij op te merken dat de documenten zoals deze werden bezorgd niet voldoende relevantie zouden hebben;

Dat ondertussen de echtgenote van vertoger een nieuwe arbeidsovereenkomst heeft, zij is teruggekeerd naar Spanje om vervolgens op basis van het recht van een Europese onderdaan op vrij verkeer van goederen, personen en diensten terug te keren om te werken in het Rijk;

Overwegende dat de préambule van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt dat:

“ Overwegende dat hetgeen volgt:

[...]

(16) Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland. Een beroep op dat sociale bijstandstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn socialebijstandstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan. Er kunnen in geen geval verwijderingsmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.

[...]

HOOFDSTUK III

VERBLIJFSRECHT

Artikel 7

Verblijfsrecht voor meer dan drie maanden

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) Indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is;

b) Indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt.

[...]

Overwegende dat artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 40

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Overwegende dat artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“Artikel 42bis:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding”

Overwegende dat artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 42quater

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;
5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

[...]"

Overwegende dat vertoger naar België kwam binnen het kader van gezinshereniging met een Europese vreemdeling;

Overwegende dat de echtgenote van vertoger, mevrouw P. S. A., gewerkt heeft als arbeidster en binnen dit kader of omstandigheden buiten haar wil haar werk verloren heeft;

Dat evenwel zij zeker uitzicht heeft en had op werk zodat ten onrechte aan haar verblijfsrecht een einde werd gesteld door de verwerende partij;

Dat ondertussen dit inderdaad objectief is aangetoond doordat mevrouw P. S. A. opnieuw werk gevonden heeft en zich terug heeft laten inschrijven in het Rijk als Europese vreemdelingen op basis van haar tewerkstelling;

Overwegende dat vertoger eveneens gewerkt heeft als arbeider;

Dat hij evenwel onvoldoende gewerkte dagen kon aantonen om werklozensteun te genieten zodat hij thans werkzaam is binnen het kader van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976;

Dat vertoger slechts gebruik maakt van de pijler van de primaire sociale zekerheid gebaseerd op bijdragen en geen uitkering geniet gebaseerd op het aanvullende bijstandsstelsel van de solidariteit om een inkomen op te bouwen;

Dat vertoger nooit heeft gebruik gemaakt van het aanvullende bijstandsstelsel gebaseerd op solidariteit en zich nooit heeft met het oog op het bekomen van een uitkering gericht tot het OCMW;

Dat de verwerende partij dan ook perfect op de hoogte is dat vertoger geen buitengewone belasting vormt van het sociale zekerheidssysteem wat niet nuttig kan worden betwist daar waar dit ook geen deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich beperkt tot:

"[...]"

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22-05-2017 waarbij werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater § 1, 3de lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

[...]

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht en zijn gezin vervoegen.

Betrokkene blijkt zelf wel tewerkgesteld te zijn maar om als niet-EU-onderdaan het verblijfsrecht te bekomen op basis van de tewerkstelling, dient er echter een andere procedure gevolgd te worden (nl. aanvraag van machtiging tot verblijf) en moet er ook worden voldaan aan bepaalde voorwaarden.”

Overwegende dat duidelijk blijkt uit Richtlijn 2004/38/EG zowel uit de preliminaria als uit de artikelen dat begunstigende van het verblijfsrecht niet van het grondgebied mogen worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland;

Overwegende hier dat de motivering zich beperkt tot het feit dat de verwerende partij vaststelt dat er maar een einde moet worden gesteld aan het recht op verblijf omdat het recht van verblijf van mevrouw zou zijn ingetrokken en er geen relevante documenten zouden zijn overgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief om humanitaire elementen toe te lichten, maar bovendien zelfs zijn tewerkstelling en het feit dat hij geen belasting vormt voor de openbare bijstandsstelsels moet worden naast zich neergelegd omdat daar een andere procedure zou moeten worden gevolgd;

Overwegende dat de verwerende partij hier ingaat tegen Richtlijn 2004/38/EG en artikel 42bis §1 juncto artikel 40 §4, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de verwerende partij eveneens ingaat tegen de regelgeving daar waar zij niet zomaar een einde kan stellen aan het verblijfsrecht met bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten indien vertoger kan in aanmerking komen op basis van een meer gunstige regelgeving om te worden toegelaten tot het verblijf;

Dat hier een beslissing werd genomen op de meest schadelijke wijze voor vertoger en zijn gezin, zelfs zonder dat zij enig voordeel biedt aan de verwerende partij;

Overwegende dat de verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijf indien vertoger over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en niet over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

Overwegende dat zoals supra aangegeven vertoger beschikking heeft over inkomsten voortvloeiend uit arbeid daar waar hij tewerkgesteld is, wat niet nuttig kan worden betwist, en op generlei wijze gebruik maakt van het aanvullende sociale bijstandsstelsel gebaseerd op de solidariteit gefinancierd met gemeenschapsgelden;

Dat bovendien de verwerende partij aangeeft dat vertoger geen belasting vormt op het stelsel en dat zonder de minste motivering wordt aangegeven dat er gewoon geen sprake is van bijkomende relevante documenten die zouden worden overgelegd;

Dat hier de bewoording “relevante” een appreciatie inhoudt zonder evenwel deze appreciatie of motivering in feite en in rechte te hernemen;

Dat op zich “al dan niet relevant” geen enkele betekenis heeft binnen het kader van de uitdrukkelijk verplichting tot motivering waarover infra meer;

Dat er weliswaar geen verplichting bestaat voor de Staatssecretaris om een sociaal onderzoek te voeren maar dat er wel de verplichting bestaat om een dossier op een zorgvuldige wijze samen te stellen;

Dat niet nuttig kan worden betwist dat vertoger werkt, hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk¹⁵ en bovendien zijn echtgenote slechts tijdelijk werkloos is geweest;

Overwegende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op grond van artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet zonodig kan controleren of bepaalde voorwaarden nog vervuld zijn zodat de verwerende partij terzake beschikt over een zekere appreciatiemarge die evenwel niet wegneemt dat het Zorgvuldigheidsbeginsel hem de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding waarbij de bewoording “geen relevante documenten” op generlei wijze kan worden aanvaard als zijnde voldoende motivering in feite en in rechte;

Overwegende dat het respect voor het Zorgvuldigheidsbeginsel ook inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken;

Overwegende dat aan de hand van de hierboven weergegeven elementen van het administratieve dossier de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal vaststellen dat vertoger overeenkomstig artikel 42bis, §2, 2° op datum van het nemen van de bestreden administratieve beslissing wel degelijk werkt en een inkomen geniet en bovendien alle middelen aangrijpt om zich te integreren in het Rijk;

Dat de beslissing dan ook werd genomen in strijd met artikel 7 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 en de artikel 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 waarbij eveneens het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden, waarover infra meer;

Overwegende dat het eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dan ook moet worden vernietigd;”

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

2.2. Vooreerst is het passend de motieven van het arrest van de Raad met nummer 199 532 van 12 februari 2018, die de beslissingen genomen hoofdens de echtgenote van verzoeker vernietigt, te hernemen, nu verschillende grieven in het huidige middel gelijkaardig zijn aan de grond tot vernietiging van de beslissingen die verzoekers echtgenote betreffen:

“(…)

3.3. Artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, luidt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij

beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verzoekende partij stelt onder meer dat geen einde aan haar recht op verblijf mocht gesteld worden omdat zij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale zekerheidstelsel. Zij verwijst naar de tewerkstelling van haar echtgenoot in het kader van een arbeidsovereenkomst, gesloten op grond van artikel 60 van de OCMW-wet en meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte deze aanschouwt als zijnde inkomsten komend van het sociale bijstandstelsel die niet in rekening mogen gebracht worden als zijnde bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet. Zij wijst tevens op haar huidige tewerkstelling.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met gegevens die aan de verwerende partij niet kenbaar waren gemaakt, terwijl de verzoekende partij in casu hiertoe gelegenheid heeft gehad. Aldus dient buiten beschouwing te worden gelaten een arbeidsovereenkomst van 25 september 2017, die de verzoekende partij sloot met een werkgever.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar gezin leefloon ontvingen voor de periode juli 2016 tot december 2016, in totaal ten belope van 4473,56 euro. Voorts heeft de verzoekende partij loonfiches voorgelegd van haar echtgenoot betreffende maart, april en mei 2017

waaruit diens indiensttreding blijkt sedert 28 oktober 2016. Blijkens een DOLSIS-onderzoek was de echtgenoot van de verzoekende partij nog steeds in dienst, in casu het OCMW te Mechelen, op 4 juli 2017, datum waarop de bestreden beslissingen werden genomen.

Het is niet betwist dat de oorspronkelijke reden van toekenning van het verblijf, met name de uitoefening van een zelfstandige activiteit, reeds ruime tijd geleden werd stopgezet (sedert 31 maart 2014). Voorts blijkt niet uit de eerste bestreden beslissing dat het recht op verblijf niet verder wordt toegekend omdat de voorliggende inkomsten te laag werden bevonden of omdat het gezin gedurende een bepaalde periode effectief leefloon ontving, maar wel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris meent dat met de inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij geen rekening kan gehouden worden nu deze voortvloeien uit een arbeidsovereenkomst, gesloten in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij meent dat dergelijke inkomsten gefinancierd worden door het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat in strijd is met artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet. Zij verwijst hierbij tevens naar artikel 60, §7, van de OCMW-wet.

Kernvraag is aldus te weten of de arbeidsovereenkomst, gesloten in dit kader, dient aanzien te worden als zijnde een belasting van het sociale zekerheidstelsel of niet.

Uit de hierboven geciteerde bepalingen kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen voldoende moeten zijn en geen onredelijke belasting mogen vormen voor het sociale bijstandstelsel, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk in aanmerking komen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als enig determinerend motief het recht op verblijf niet wenst te behouden omdat de voorgelegde inkomsten zijn uitgekeerd in toepassing van artikel 60 van de OCMW-wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris concludeert dat overeenkomstig het voornoemd wetsartikel (met name artikel 40 van de vreemdelingenwet) een inkomen dat via het sociale bijstandstelsel wordt verworven niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

De Raad wijst er op dat uit artikel 40 van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen die minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Er dient echter op gewezen te worden dat uit artikel 40 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om zijn motieven in de plaats te stellen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en dat hij dient na te gaan of de bestreden beslissing kennelijk redelijk is genomen, steun vindt in het administratief dossier en een correcte beoordeling inhoudt.

Voorts preciseert artikel 42bis van de vreemdelingenwet dat een einde kan gesteld worden ondermeer indien er een onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel voorhanden is en voor zover de voorwaarden van de andere in dat artikel opgesomde bepalingen niet meer bestaan.

De Raad dient er op te wijzen dat de doelstelling van een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces, of in het stelsel van de sociale zekerheid. In de eerste hypothese zal de verzoekende partij dus elders werk vinden en aldus niet ten laste komen van de sociale bijstand, in de tweede hypothese zal er een voldoende periode van tewerkstelling aanwezig zijn om het recht te openen op een werkloosheidsuitkering zodat weerom geen beroep moet worden gedaan op sociale bijstand. Artikel 40 van de vreemdelingenwet sluit overigens werkloosheidsuitkeringen niet uit en bij het indienen van een aanvraag om recht tot verblijf op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet komen deze inkomens in aanmerking bij de beoordeling van de bestaansmiddelen op voorwaarde dat de betrokkene actief naar werk zoekt. In ieder geval doet de betrokkene tijdens een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet geen beroep op de sociale bijstand en is het uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is (H. VERSCHUEREN, "Het verblijfsrecht en de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, belicht vanuit het Unierecht", T. Vreemd. 2015, 167). Gelet op deze doelstelling kan de verwerende partij zich er niet toe beperken af te wijzen door louter te verwijzen naar het karakter van de tewerkstelling in toepassing van artikel 60 van de OCMW-wet als grond tot enig besluit van het ontbreken van bestaansmiddelen.

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid, van de OCMW-wet luidt immers als volgt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

Uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet kan niet worden afgeleid dat de inkomsten die de verzoekende partij ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, of artikel 40 van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen,. Er wordt nog op gewezen dat bij zelfs nieuwe gezinsaanvragen, uitgesloten worden inkomsten uit "financiële maatschappelijke dienstverlening" wat niet hetzelfde is als inkomsten uit maatschappelijke dienstverlening. In casu zijn de inkomsten verkregen uit arbeid niet enkel een financiële dienstverlening en verschillen deze van uitkeringen, zoals een leefloon.

In casu blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij zich in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW van Mechelen, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst.

Waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de referentiepersoon dat men niet over toereikende bestaansmiddelen mag beschikken of er aanspraak op kan maken om dergelijke tewerkstelling te verkrijgen, wijst de Raad er op dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening, nu dit laatste gaat om een financiële aanvulling van sociale zekerheidsprestaties of een financiële aanvulling van het bestaansminimum (W. VAN EECKHOUTTE, Socialezekerheidsrecht, Antwerpen, Kluwer, 1998, 329.), wat niet het geval is. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gaat met zijn stelling voorbij aan het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum, terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk sprake is van een loon, voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten, zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon. In deze omstandigheden kan niet aangenomen worden dat de uitgave in het kader van deze tewerkstelling, in casu door het OCMW van Mechelen, zonder meer te classificeren zijn als een onredelijke belasting voor het Rijk nu er prestaties worden geleverd in het kader van een arbeidsovereenkomst voor het OCMW. De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat betalingen voor geleverde prestaties, ook al worden deze uitgekeerd door een OCMW, gelijk te schakelen zijn met bijvoorbeeld het uitkeren van een leefloon, wat een louter passief is. De verwijzing naar andersluidende rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu deze achterhaald is en bovendien arresten van de Raad geen precedentswaarde kennen.

Gelet op het bovenstaande voert de verzoekende partij dan ook terecht aan dat een tewerkstelling via artikel 60 van de OCMW-wet niet zomaar kan uitgesloten worden als zijnde niet in aanmerking te nemen inkomsten waarvan sprake in artikel 40 van de vreemdelingenwet en het onjuist is om per definitie en automatisch de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen enkel omdat haar echtgenoot werkt in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Terecht voert zij aan dat evenmin is aangetoond dat er een onredelijke belasting voor het Rijk is aangetoond (eigen onderlijning). Zodoende maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.4. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (eerste bestreden beslissing). De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

3.5. Het gegeven dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig

werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden beëindigd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.”

2.3. Gelet op hetgeen in punt 2.2. wordt gesteld, kan verzoeker gevolgd worden in diens redenering dat het gezin geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel omdat de voorgelegde documenten, zijnde de loonfiches betreffende zijn arbeidsovereenkomst op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk relevantie kennen en de verwerende partij niet enkel op basis van dit gegeven het recht op verblijf van de echtgenote van verzoeker mocht beëindigen. Verzoeker betoogt terecht dat niet blijkt dat hij en diens echtgenote een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat niet afdoende uit de bestreden beslissingen blijkt dat er onvoldoende bestaansmiddelen zijn aangetoond. In de eerste bestreden beslissing wordt verkeerdelijk de inkomsten die verzoeker genereert uit diens arbeidsovereenkomst, gegrond op artikel 60 van de OCMW-wet, buiten beschouwing gelaten. De aangevoerde schending van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan *in casu* worden aangenomen. Nu de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker werd vernietigd, dringt de vernietiging van de *in casu* eerste bestreden beslissing zich op.

Het gegeven dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden beëindigd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN